

modigere Tilraab, og idet han stadig belagde sine Ord saa behændigt, at han afværgede Ordstyrerens Indskriden, vedblev han at tale. Han lod Menigheden høre ilde for, at den havde svigtet den Folkesag, som det var dens Opgave at føre frem til Sejr, og istedet trukket i Købstadklæder og faaet fine Fornemmelser. Han talte om en „Højskole-Storagtighed“, der ikke var et Haar bedre end det Studenter-Hovmod, som det havde villet bekæmpe, og betegnede med et æggende Smil Venne-samfundets Forkyndelse som „dennehersens Gaardmands-Religion“, der alene egnede sig for Folk, som havde Raad til at slide Bagen flad paa Højskolernes Bænke.

Uroen i Salen var efterhaanden stegen til et formeligt Røre, og Forstander Sejling stod da ogsaa i Begreb med paany at skride ind, da Vilh. Pram rejste sig fra sin Plads paa den forreste Bænk foran Talerstolen og — vendt imod Forsamlingen — med høj Røst udbød:

„Jeg føler mig kaldet til at nedlægge en bestemt Indsigelse mod denne Talers Ord. Skønt jeg selv finder mig i Opposition til meget i vort Menighedsliv — eller rettere netop af den Grund — er det mig magtpaaliggende at erklære, at jeg anser de faldne Ytringer for aldeles utilbørlige — ja usømmelige.“

„Hør! Hør!“ raabtes der med fuldtonende og enstemmigt Bifald fra Forsamlingen, hvorimod Forstander Sejling blev kendelig bleg og famlede nervøst ved Klokken.

„De Samfundsanliggender,“ — vedblev Vilh. Pram med stigende Varme — „som Taleren har berørt, egner sig ikke til Drøftelse her . . . og det er ikke vor Sag at føre dem frem. Tværtimod! Vi har i Fortiden anvendt altfor megen Kraft og Evne og tilsidesat alvorligere Opgaver for at bidrage til Løsningen af Spørgsmaal . . . som maaske til syvende og sidst sletikke lader sig løse. Vi kan visselig alle føle dyb og oprigtig Medlidenhed med Samfundets Stedbørn, og vi kan hver